

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s., IČ 26348349, se sídlem Sokolov, Staré náměstí 69, zastoupené BDO Tax s.r.o., IČ 26420473, se sídlem Praha 6, Muchova 240/6, vykonávající pomocí svých daňových poradců daňové poradenství, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Brno, Masarykova 431/27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, čj. 5574/15/5100-31461-701836,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 4. 3. 2015, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 9. 3. 2015, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, čj. 5574/15/5100-31461-701836 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj, územní pracoviště v Sokolově (dále též jen „*správce daně*“), ze dne 10. 6. 2014, čj. 637823/14/2407-24400-401990 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve smyslu § 155 zákona č. 280/2009 Sb.,

daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto tak, že požadavku žalobkyně na vrácení přeplatku na dani darovací ve výši 266.701.472,- Kč se nevyhovuje, neboť v době podání žádosti vratitelný přeplatek neexistoval a vratitelný přeplatek nevznikl ani do 60 dnů ode dne podání žádosti.

[III] Žaloba

Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je postup správce daně i žalovaného v daňovém řízení, tj. v doměřovacím řízení zahájeném dne 21. 1. 2014 podáním dodatečných daňových přiznání k dani darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených žalobkyni za rok 2011 a za rok 2012, jakožto i v navazujícím dílčím daňovém řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku na dani darovací. Žalobkyně zejména zpochybňuje nesprávný a nezákonný závěr prvostupňového správce daně, že při zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek daní darovací bylo postupováno v souladu se zákonem a zavedení darovací daně při bezúplatném nabytí emisních povolenek není v rozporu se Směrnicí EU ani porušením podmínek Národního alokačního plánu. Důsledkem tohoto nesprávného a nezákonného postupu správce daně byla skutečnost, že na osobním daňovém účtu žalobkyně nebyl evidován vratitelný přeplatek na dani darovací a žalobkyní podané žádosti o vrácení přeplatku nebylo vyhověno. Správce daně i žalovaný v řízení podle názoru žalobkyně postupovali nesprávně. Řízení trpělo vadami, které měly za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobkyně se proto s odvoláním na § 65 s. ř. s. obrátila na soud, aby zákonem stanoveným způsobem poskytl ochranu jejím právům (čl. 90 Ústavy ČR). Stran výše uvedeného žalobkyně odkazuje na dále uvedené shrnutí skutkových okolností věci, na následnou argumentaci nezákonnosti napadeného rozhodnutí i dalších vad řízení a je názoru, že namítané vady postačí pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále učinila výčet skutkových okolností v této věci.

- Dne 27. 1. 2014 podala žalobkyně dodatečná daňová přiznání k dani darovací, kde vyčíslila daňovou povinnost na dani darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených na rok 2011 i na rok 2012 ve výši nula. K těmto dodatečným daňovým přiznáním současně žalobkyně zaslala správci daně průvodní dopis, ve kterém podrobně zdůvodnila, proč dle jejího názoru nemohou emisní povolenky bezúplatně přidělené daňovému subjektu na rok 2011 a 2012 podléhat darovací dani. Byl konstatován a zdůvodněn zejména rozpor s komunitárním právem a porušení ústavních zásad.
- Dne 12. 2. 2014 vydal správce daně pod čj. 168484/14/2407-24400-401990 a čj. 168767/14/2407-24400-401990 výzvy dle § 89 odst. 1 daňového řádu k odstranění pochybností o údajích uvedených v dodatečných daňových přiznáních k dani darovací. Pochybnosti správce daně spatřoval „v uvedení důvodu pro podání dodatečného daňového přiznání na nižší daňovou povinnost“.
- V odpovědi na výzvy k odstranění pochybností žalobkyně podrobně zdůvodnila nezákonnost vydaných výzev, které neodpovídaly dikci § 89 daňového řádu. Současně pak

uvedla další skutečnosti svědčící ve prospěch jejího tvrzení, že emisní povolenky bezúplatně přidělené v roce 2011 a 2012 nemohou podléhat darovací dani.

- Dne 4. 4. 2014 byly žalobkyni doručeny písemnosti čj. 323258/14/2407-24400-401990 a čj. 327819/14/2407-24400-401990 nazvané „SDĚLENÍ výsledku postupu k odstranění pochybností“.

- Téhož dne bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí čj. 327960/14/2407-24400-401990, kterým správce daně zamítl žádost o vrácení přeplatku na dani darovací podanou dne 27. 1. 2014. Vzhledem k tomu, že k uvedenému datu nebyla daňová povinnost dle dodatečných daňových přiznání vyměřena, nebylo proti rozhodnutí o přeplatku podáno odvolání a žalobkyně podala dne 9. 4. 2014 novou žádost o vrácení přeplatku na dani darovací ve výši 266.701.472,- Kč.

- Dne 29. 4. 2014 byl žalobkyni doručen dodatečný platební výměr čj. 519489/14/2407-24400-401990 na daň darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených v roce 2011, kterým byla daňovému subjektu doměřena daň darovací, která se neodchyluje od poslední známé daně, tj. ve výši 169.140.256,- Kč. Téhož dne byl doručen též dodatečný platební výměr čj. 534606/14/2407-24400-401990, kterým byla žalobkyni správcem daně doměřena daň darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených v roce 2012, která se neodchyluje od poslední známé daně, tj. ve výši 97.561.216,- Kč. Proti těmto rozhodnutím bylo podáno odvolání, o němž nebylo dosud rozhodnuto.

- Dne 10. 6. 2014 vydal správce daně pod čj. 637823/14/2407-24400-401990 rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na dani darovací ve výši 266.701.472,- Kč.

- Dne 28. 11. 2014 podala žalobkyně podnět na ochranu proti nečinnosti, kterým se domáhala odstranění nečinnosti při vyřizování odvolání proti předmětným dodatečným platebním výměrům.

- Dne 28. 11. 2014 vydalo Generální finanční ředitelství pod čj. 64421/14/7100-40124-709095 vyrozumění o odložení podnětu na ochranu proti nečinnosti s odůvodněním, že lhůta pro vyřízení těchto odvolání byla Generálním finančním ředitelstvím na žádost Odvolacího finančního ředitelství prodloužena. Důvodem je vyčkání rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci předběžné otázky, která mu byla položena Nejvyšším správním soudem ve věci obchodní společnosti ŠKO-ENERGO, s.r.o., ve znění zda je třeba článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/97/ES ze dne 13. října 2003, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací.

- Teprve spolu s vyrozuměním čj. 64421/14/7100-40124-709095 byly žalobkyni zaslány písemnosti Generálního finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2014, čj. 54146/14/7001-31000-013876, a čj. 54148/14/7001-31000-013876, kterými byla na základě žádosti Odvolacího finančního ředitelství prodloužena lhůta pro vyřízení odvolání proti dodatečnému platebnímu

výměru na daň darovací za rok 2011 a 2012 do 2. 3. 2015 z důvodu vyčkání na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, na kterém závisí posouzení zákonnosti zdanění bezúplatně nabytých emisních povolenek na emise skleníkových plynů Nejvyšším správním soudem. O podaném odvolání však dosud nebylo rozhodnuto a doměřovací řízení zahájené podáním dodatečných daňových přiznání nebylo tedy dosud pravomocně ukončeno.

• Dne 26. 2. 2015 rozhodl Soudní dvůr Evropské unie o předběžné otázce ve věci C-43/14 tak, že „Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10 % horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud.“.

Žalobkyně shledává nezákonnost napadeného rozhodnutí z těchto důvodů. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že „není možno slučovat dvě věci dohromady, a to podané daňové přiznání s vyčíslenou daňovou povinností a žádost o vrácení tohoto přeplatku“. K tomu žalobkyně konstatuje, jak ostatně uvedla také v odvolání, že je jí známo, že v rámci odvolacího řízení vedeného ve věci odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku nemůže žalovaný přezkoumávat jiné než odvoláním napadené rozhodnutí, tj. nemůže v tomto řízení posuzovat dodatečné platební výměry na daň darovací, neboť tyto jsou předmětem samostatného řízení. Nicméně žalobkyně zdůrazňuje, že pouze a jedině nesprávný, resp. nezákonný postup správce daně způsobil, že na jejím osobním daňovém účtu nebyl evidován vratitelný přeplatek. Nevyhovění žádosti o vrácení přeplatku na dani darovací je tedy zcela jednoznačně důsledkem nesprávného a nezákonného postupu žalovaného. Právě tento nesprávný, resp. nezákonný postup správce daně i žalovaného při zdanění bezúplatně nabytí emisních povolenek daní darovací způsobil, že nedošlo ke vzniku vratitelného přeplatku na dani.

Pokud by správce daně postupoval zákonně a důvody pro podání dodatečných daňových přiznání by správně posoudil, vyměřil by dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 4. 2014, čj. 534606/14/2407-24400-401990, a čj. 519489/14/2407-24400-401990, daňovou povinnost ve výši přiznané v dodatečných daňových přiznáních, tj. ve výši nula, a do 30 dnů od vyměření by pak byl povinen vrátit žalobkyni v žádosti o vrácení přeplatku nárokový vratitelný přeplatek. Žalovaný i správce daně však postupovali při zdanění bezúplatně nabytí emisních povolenek daní darovací v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2013, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „Směrnice“). Konkrétně byl porušen článek 10 předmětné Směrnice, který výslovně stanoví, že: „Pro pětileté období počínaje dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90% povolenek zdarma.“

Pojem zdarma je třeba vykládat nikoliv pouze formálně, ale materiálně, tj. bez nároku na jakékoliv protiplnění, a to ať už vybírané přímo nebo nepřímo. Pokud stát podrobil bezúplatně přidělené emisní povolenky darovací daní ve výši 32%, není podmínka bezúplatnosti přidělených emisních povolenek deklarovaná Směrnicí splněna. Dle názoru

žalobkyně je tato skutečnost zcela jednoznačně patrná i z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, který dospěl k závěru, že zavedení zdanění bezúplatně nabytých emisních povolenek je v rozporu s článkem 10 Směrnice, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu.

Podle názoru žalobkyně z výše uvedeného jednoznačně plyne, že žalovaný při svém rozhodování postupoval nesprávně, řízení tak trpělo vadami, které měly za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný ke svému nesprávnému a nezákonnému závěru dospěl na základě nesprávného posouzení všech rozhodných skutečností, přičemž postup žalovaného je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, jakož i právem EU. Žalovaný tak pochybil, když odvolání podané proti rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku na dani darovací zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nezákonné.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě žalobkyně vyjádřil v podání ze dne 14. 4. 2015, kde uvedl, že s právními názory žalobkyně uvedenými v žalobě nesouhlasí. Dle žalovaného jsou skutkový stav a právní posouzení podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakožto i v celém předloženém spisovém materiálu, na který bylo žalovaným odkázáno. Žalobní námitky týkající se posouzení věci jsou totožné jako již uplatněné odvolací námitky, které byly žalovaným vypořádány v rámci odvolacího řízení.

Žalovaný považoval i nadále za zásadní to, že se předcházející řízení před správcem daně a žalovaným týkalo žádosti o vrácení přeplatku podané podle § 155 odst. 2 daňového řádu. Námitky žalobkyně se týkají výhradně samotného stanovení daně, tedy řízení nalézacího, zatímco řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku je dílčím řízením při placení daní, jak je vymezeno v § 134 odst. 4 daňového řádu.

Žalovaný se s uplatněnými námitkami neztotožnil a navrhoval žalobu zamítnout.

[IV] Další podání žalobkyně

Soudu bylo dne 20. 1. 2016 doručeno další podání žalobkyně, označené jako doplnění žaloby, v němž žalobkyně informovala soud o dalším průběhu ve věci předmětného přeplatku.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Žalobkyně i žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když o uplatněných námitkách uvážil následovně.

Rozhodnutím o přeplatku ze dne 10. 6. 2014, čj. 637823/14/2407-24400-401990, bylo o žádosti žalobkyně doručené správci daně dne 9. 4. 2014 rozhodnuto dle § 155 daňového řádu tak, že požadavku na vrácení přeplatku na dani darovací ve výši 266.701.472,- Kč se nevyhovuje, neboť v době podání žádosti nedosahoval přeplatek na dani darovací částku 100,- Kč a vratitelný přeplatek nedosáhl částky 100,- Kč ani do 60 dnů ode dne podání žádosti.

Dle § 149 odst. 1 daňového řádu, *předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.*

Dle § 155 odst. 2 daňového řádu, *správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.*

Dle § 155 odst. 3 daňového řádu, *pokud v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dosahuje vratitelný přeplatek nejméně částku 100 Kč, poukáže jej správce daně do 30 dnů ode dne obdržení žádosti podle odstavce 2, v opačném případě žádosti vyhoví, pouze pokud vratitelný přeplatek této částky dosáhne do 60 dnů ode dne podání žádosti; lhůta pro jeho vrácení počíná běžet až ode dne následujícího po dosažení této částky. Je-li daňový subjekt u správce daně registrován, je povinen určit k vrácení přeplatku jeden z účtů u poskytovatelů platebních služeb uvedených v registraci.*

Dle § 154 odst. 1 daňového řádu, *přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.*

Soud jako stěžejní pro věc považuje argumentaci žalovaného, podle které jsou námitky žalobkyně uplatnitelné při samotném stanovení daně, tedy v řízení nalézacím, zatímco řízení o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku je dílčím řízením při placení daní.

Žalobkyně požádala o vrácení přeplatku ve smyslu § 155 odst. 2 daňového řádu, když legální definici přeplatku na dani obsahuje § 154 odst. 1 tohoto zákona („*Přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.*“). Podle § 149 odst. 1 daňového řádu, předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, **a z toho vyplývajících**

přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Jak přílehavě uvedl žalovaný, zatímco na debetní stranu osobního daňového účtu je předepisována stanovená daňová povinnost (= údaj o tom, jakou částku má daňový subjekt na konkrétní daň zaplatit, přičemž tato částka je stanovena příslušným platebním výměrem), na kreditní straně se zaznamenává, v jaké částce byla úhrada daně reálně provedena. Rozhodující pro věc tedy je, zda na osobním daňovém účtu žalobkyně vznikl přeplatek podle § 154 daňového řádu, který by následně bylo možné vyhodnotit jako vratitelný podle § 155 odst. 1 daňového řádu.

Žalobkyně původně uhradila daň darovací vyměřenou platebním výměrem ve výši tvrzené v řádném daňovém přiznání (169.140.256,- Kč za rok 2011 a 97.561.216,- Kč za rok 2012, celkem 266.701.472,- Kč). Přeplatek tak nevnikl. Následně (dne 27. 1. 2014) žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání k dani darovací z emisních povolenek bezúplatně přidělených v letech 2011 a 2012, v nichž přiznala daň ve výši nula. Správce daně neshledal pro stanovení daně v jiné výši, než v jaké byla vyměřena původními platebními výměry, právní důvod. Jelikož bylo v doměřovacím řízení rozhodnuto o stanovení daně odlišně od toho, jakou daň v dodatečném daňovém přiznání vykazala žalobkyně, správce daně vydal dodatečné platební výměry, kterými byl doměřen rozdíl oproti poslední známé dani ve výši 0,- Kč (platební výměry ze dne 29. 4. 2014, čj. 519489/14/2407-24400-401990, a čj. 534606/14/2407-24400-401990). Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně poslední známé daně, která již byla žalobkyní uhrazena, nevznikl přeplatek na dani darovací a správce daně následně nevyhověl požadavku žalobkyně na vrácení přeplatku na dani darovací v celkové výši 266.701.472,- Kč (= prvoinstančním rozhodnutím), neboť v době podání žádosti neexistoval na dani darovací vratitelný přeplatek a vratitelný přeplatek nevznikl ani do 60 dnů ode dne podání žádosti. Žalovaný správní orgán pak tento postup správně aproboval.

Krajský soud se ve věci ztotožnil s argumentací vyjevenou žalovaným v napadeném rozhodnutí, na které plně odkazuje. Základním rozhodovacím argumentem žalovaného totiž je, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl na osobním daňovém účtu žalobkyně evidován přeplatek na dani, a proto nebylo možné požadavku žalobkyně o jeho vrácení vyhovět. Byť následně (až po vydání napadeného rozhodnutí) došlo v odvolacím řízení stran doměření daně žalobkyni k určité korekci její daňové povinnosti, původnímu požadavku nebylo možné z výše uvedených důvodů vyhovět. Ostatně, jak sama poznamenala žalobkyně v žalobě, v rámci odvolacího řízení vedeného ve věci odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku nemohl žalovaný přezkoumávat jiné, než odvoláním napadené rozhodnutí, tedy nemohl v tomto řízení posuzovat dodatečné platební výměry na daň darovací, neboť ty byly předmětem samostatného řízení.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[VI] Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. července 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková